

Беседа Владике Артемија на Литургији 28. 11. 2010. године у манастиру Светог Јована Крститеља у Љуљацима

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Каква се то тајна, браћо и сестре, данас догађа у овој нашој пустињи? Откуда оволики народ данас овде? Шта га је привукло? Одакле су дошли? Шта желе овде? До пре неког времена овде никога није било и нико није долазио. Откуда данас овако предивно чудо Божије да се толики народ сабере? Одговор је у једној црквеној песми која каже: „Благодат Светога Духа данас нас сабра и сви узевши крст свој говоримо – Благословен који иде у Име Господње.“ Заиста, без Духа Светога, без благодати Божије, не би нас данас овде било.

Дух Свети је тај који је на Педесетницу надахнуо апостоле те су проговорили разним језицима и тада је поверовало пет хиљада људи на један дан. То је био рођендан Цркве. Ова црква овде, дивна, подигнута од многима вама познатог Протојереја Томислава Марковића, посвећена је рођењу Светог Јована Претече. Опет нека симболика, опет неко рађање, опет неки почетак. А данас Света Недеља, Васкрсење Христово. Сваке недеље ми славимо Васкрсење Христово, браћо и сестре. Не само на Ускрс, него сваке недеље. И први дан Божићног поста. И то је симболика, јер каже Господ да се зли дух демонски не може ничим истерати сем постом и молитвом. И зато ми данас ступајући на пут Свете Четрдесетнице, Светога Божићног поста, ми крећемо, у ствари, у један нови почетак, у препород својих душа, јер нема човека да живи а да не греша. Али постоји и лек од греха, постоји покајање, постоји труд, молитва, пост, љубав међусобна братска.

Ми се спремамо да дочекамо рођење Господа Христа. Када ми имамо неки важан догађај у нашем дому, када очекујемо долазак некога високога госта, шта ми радимо, пред нашу крсну славу или неки други важан догађај? Кречимо кућу, уређујемо, намештамо да буде уредна, чиста, да не би гост када дође на праг наше куће и види унутра неред и нечистоту, да се не би са прага вратио, а ми остали у срамоти. Тако и ми, браћо и сестре, треба да примимо у душе наше, у срца наша Богомладенца Христа. Данас смо кренули Њему у сусрет. За четрдесет дана славићемо славно Рођење Његово. Треба да га примимо у себе. За време овога поста треба да душу своју очистимо од сваке прљавштине греха и нечистоте, од страсти наших, од мржње, од клевете, од рђавих дела, рђавих мисли. Како? Постом и молитвом и Светом Тајном Покајања и Исповести. Нема другог начина да душу своју припремимо за Царство Небеско, ради чега је Господ и дошао и родио се на земљи и живео са људима, учио људе и страдао од људи, ради нас и ради нашега спасења.

Данас нас је овде сабрала једна мисао – Вера наша Православна, чули смо ову дивну песму: „Вера наша, Вера славна, Вера наша Православна“. Нема друге вере којом се људи могу просвећивати и спасавати сем науке Господа Христа која је целосна, неповређена, неискварена, очувана у Цркви Светој Православној и то је та Вера наша Православна. Свети Владика Николај говорио је често и опомињао српски народ како треба да чувају Веру своју. Каже: „Србине, брате, дунули су зли ветрови да угасе кандило вере у души твојој. Један ветар зове се безверје, други кривоверје, трећи се зове маловерје.“ А ми смо дужни да кандило наше вере очувамо упаљено. И данас у наше време многи ветрови су дунули да угасе кандило вере у душама нашим. Најопаснији ветар јесте такозвани екуменизам – настојање да се сједини оно што се не може сјединити. Истина и

лаж, светлост и тама, Бог и ђаво – немају ништа заједничко. Не може се кривоверје сјединити са правоверјем и да правоверје остане оно што је било. Када сипамо воду у вино, то више није вино, то је онда, како кажу у Далмацији, беванда. Ми не смемо дозволити да у наше православно вино разни и непознати сипају своју ко зна какву воду.

Будимо чувари вере наше православне јер, рекли су источни патријарси у својој посланици, да је народ чувар праве вере. Код нас, кажу они у својој посланици, не могу ни патријарси, ни владике, нико не може нешто ново унети у нашу веру, јер је народ чувар праве вере. И то се у историји Цркве за две хиљаде година много пута показало и потврдило. Најпознатији пример је Свети Марко Ефески. Када су били на сабору у Флоренти, тамо да се склопи унија између православних и римокатолика, он је био и остао тада једини борац који је није прихватио и та унија је пропала, није успела. Зато што је истина победила. Истина увек побеђује, макар привремено била затрпана и изгледало да је побеђена, она васкрсава. Једна пословица каже: „Истина што се дубље у земљу закопава, све сјајнија васкрсава.“ Ми који смо позвани да чувамо своју веру немојмо клонути, немојмо се уплашити ничега, јер где је права вера, ту је и Бог са нама и благодат Духа Светога.

Нека би дао Бог, браћо и сестре, да очувамо оно што нам је предано од Светих Апостола, преко Светих Отаца и Васељенских Сабора. Ми остајемо у јединству са њима, ми се ни од кога не одвајамо, ми никога не проклињемо, ми никога не осуђујемо. Али констатујемо: они који кваре Веру Православну сами себе искључују из Цркве Православне и сами себи призивају проклетство.

Нека би Бог дао да цео наш православни српски народ буде и остане народ Светога Саве, народ Светог Кнеза Лазара, народ Светог Владике Николаја, народ Преподобног Оца Јустина Ћелијског и осталих Светитеља, Мученика и Новомученика из рода нашега, да бисмо и ми када пођемо одавде, а једнога дана сви морамо поћи, да бисмо се нашли тамо где се и они налазе – у Царству Васкрслога Господа, да тамо са њима и са Свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.